

Arrest

nr. 100 848 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een Turkmeense inwoner bent van Kirkuk, provincie Tameem. U woonde in het ouderlijk huis in de Tesiin Al Jadida-wijk. U liep school tot het tweede middelbaar en werkte daarna als professioneel voetballer en kapper. Sinds 2003 was u aangesloten bij het Turkmeens Front, waar u als soldaat deelnam aan bewakingsopdrachten en het verspreiden van propaganda van de beweging. Uw vader is een ambtenaar bij de oliemaatschappij van de staat en is sinds de jaren '70 gekend als een gerespecteerde Turkmeense volkszanger. Uw broer A.(...) is eveneens een bekende Turkmeense volkszanger en verblijft sinds 2008 in Syrië.

Eind 2006 nam u deel aan een betoging voor de Turkmeense zaak, tijdens de betoging schoten de Koerden op de manifestanten. Na de betoging werd u door de Koerden ontvoerd. U werd naar een onbekende plaats gebracht waar u werd vastgehouden tussen de rottende lichamen van

enkele vermoorde Turkmenen. Tijdens uw detentie werd u gefolterd. Na ongeveer twee maanden besloot de leider van de groepering dat u de volgende dag moest worden vermoord. De dag erna slaagde u er in om uw boeien los te maken en te vluchten. Na uw ontsnapping verliet u Irak en reisde u naar Europa.

Op 10 mei 2007 vroeg u in Noorwegen asiel aan, maar uw asielaanvraag werd op 25 november 2008 definitief geweigerd. Ook de beroepsprocedure bracht geen soelaas. Nadien leefde u zonder verblijfsvergunning in Noorwegen. In 2010 werd uw jongere broer A.(...) in Kirkuk ontvoerd door de Koerden, nadien werd niets meer van hem vernomen. Begin januari 2011 werd u door de Noorse autoriteiten gearresteerd en werd u onder dwang gerepatrieerd. Op 8 januari 2011 kwam u aan op de internationale luchthaven van Bagdad. U werd met geweld uit het vliegtuig gehaald en tijdens de schermutseling brak men uw arm. Nog dezelfde dag nam u een taxi naar uw ouderlijk huis in Kirkuk.

Twee of drie dagen na uw terugkeer, dus rond 10-12 januari 2011, kwam er een buur, de eigenaar van een supermarkt, naar uw huis. Hij vertelde dat de Koerden in zijn winkel waren geweest en dat ze naar u hadden gevraagd. Enkele dagen later, op 15 januari 2011, ging u naar het politiedirectoraat van Kirkuk, waar u aangifte deed van het voorval. Daarna vertrok u naar Altoun Kopri, waar u onderdook bij H.(...) S.(...), een vriend van uw vader. Een week of twee weken na uw vertrek vielen de Koerden het huis van uw ouders binnen. Ze vroegen naar u en ze vernietigden de inboedel van het huis.

Tijdens uw verblijf in Altoun Kopri bleef u constant in het huis van H.(...) S.(...). U verliet op geen enkel moment de woning. Na acht maanden besloot u om even in de tuin van het huis te wandelen. U werd onmiddellijk opgemerkt door de Koerdische buurman. De buur sprak H.(...) aan over uw aanwezigheid in het huis en vroeg hem wie u was. H.(...) wou geen risico's nemen en zei dat u niet langer in het huis kon blijven. Uw vader zocht ondertussen naar een manier om u het land uit te krijgen, maar op dat moment nog zonder succes. In tussentijd kon u onderduiken bij uw tante en haar zoon F.(...) in de Palestina-straat in Bagdad. Ook nadien bleef men H.(...) naar uw identiteit vragen.

In de zes maanden die volgden verliet u geen enkele keer het huis van uw tante. Via internet kwam u in contact met een zekere J.(...), een oude Arabische vriend uit Kirkuk die ondertussen in Bagdad woonde. U ontdekte dat hij net als u "emo" was, een look en manier van doen die u zich in Noorwegen eigen had gemaakt. Jullie besloten om af te spreken en J.(...) beloofde dat hij u Bagdad zou leren kennen. Eind februari 2012 ging u samen met J.(...) naar Casino El Mowal, een verzamelplaats voor emo's. U merkte dat jullie in de gaten werden gehouden door enkele in het zwarte geklede mannen met baarden. Toen jullie het casino verlieten stopte er een BMW, waaruit enkele leden van Assaeb Ahl Al-Haq (Verbond van de Rechtschapenen) stapten. Ze bedreigden jullie en verkochten jullie enkele klappen. Net op dat moment passeerde er een wagen van de Nationale Garde en konden jullie ontsnappen. Een week of tien dagen later vernam u van uw neef F.(...) dat J.(...) was vermoord. Uw tante raakte in paniek, sloeg zichzelf in het gezicht en eiste dat u haar huis zou verlaten. U besloot dat u niet langer in Irak kon blijven en dat u opnieuw naar Europa moest vluchten. Uw vader had ondertussen een smokkelaar gevonden en op 10 of 11 maart 2012 reisde u van Bagdad, via Kirkuk naar Noord-Irak. Drie of vier dagen later kwam u in Turkije aan. U bleef er tot 7 mei 2012 en reisde vervolgens per vrachtwagen naar Europa. Op 17 mei 2012 kwam u in België aan en op 21 mei 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 16/01/2011, nationaliteitsbewijs dd. 20/08/2002, bevel om grondgebied te verlaten (Noorse politie), brief Turkmeens Front dd. 10/01/2011, politieaangifte dd. 23/01/2011.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Wat uw concrete vluchtaanleiding in 2007 betreft, met name uw ontvoering, merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen weinig precies en eerder onaannemelijk zijn. Zo kan u de periode van uw ontvoering enkel bij benadering schatten, namelijk eind 2006 – begin 2007 (zie CGVS, p. 27, 28). Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u vage weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over wie er achter uw ontvoering zat. Aanvankelijk verklaart u dat u door de Koerdische milities werd ontvoerd (zie CGVS, p. 27). Gevraagd om dit verder toe te lichten, haalt u de Yeketi, Parti, PKK, asayesh en de Naqshbandiyya werd ontvoerd (zie CGVS, p. 27). Vooreerst moet worden vastgesteld dat het niet duidelijk is waarop u zich baseert om te beweren dat uw ontvoerders voor de Asayesh werkten. U beweert dat u het afleidde uit het feit dat ze Koerdisch met elkaar praatten (zie CGVS, p. 27). Het argument dat uw ontvoerders leden waren van de Asayesh omdat ze Koerdisch praatten, is behoorlijk kort door de bocht. Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw verklaringen dat de

Naqshbandiyya, de asayesh, Yeketi, Parti en PKK allemaal Koerden zijn en tot dezelfde groepering behoren, weinig geloofwaardig zijn. Zo blijkt dat de Naqshbandiyya, die ook in het attest van de politie dd.15/1/2011 wordt vermeld, helemaal geen Koerdische partij is die meewerkt met de Koerdische partijen die aan de macht zijn, te zijn, maar in tegendeel een clandestiene islamistische verzetsgroepering die voor een groot deel uit Baathisten bestaat en het Arabisch nationalisme verdedigt. Dergelijke foutieve verklaringen over de groepering(en) waarvan u vermoedt dat ze u vervolgen, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder zijn uw verklaringen over uw ontsnapping eerder bizar en weinig aannemelijk. U beweert dat uw ontvoerders van plan waren om u te doden (zie CGVS, p. 28). Het is dan ook opmerkelijk dat ze u desondanks nog twee maanden in leven hielden. Zeker omdat de andere Turkmenen reeds eerder vermoord waren en u de enige nog levende gevangene was (zie CGVS, p. 28). U geeft verder geen aannemelijk argument om te verklaren waarom ze u twee maanden in leven lieten. Daarnaast kon u naar eigen zeggen op haast miraculeuze wijze ontsnappen. U verklaart zelf niet te kunnen uitleggen hoe u kon ontsnappen. Uw handboeien zouden "gelukkig" zijn losgekomen toen u probeerde los te komen, u zou daarop zijn beginnen lopen en zich een weg door de rottende lichamen hebben gebaande en vervolgens buiten zijn gelopen (zie CGVS, p. 28). Het valt daarbij op dat de ontvoerders plots uit het huis verdwenen waren (zie CGVS, p. 28). Dergelijke verklaringen doen opnieuw de wenkbrouwen fronsen. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u werd ontvoerd en steunt u bijgevolg enkel op uw weinig overtuigende verklaringen. De door u ingeroepen feiten dateren bovendien van eind 2006- begin 2007 en nadien waren er geen overtuigende indicaties dat u nog door de ontvoerders werd gevisieerd (zie verder). U beweert dat de Koerden uw broer A.(...) hebben ontvoerd, maar u slaagt u er niet in om het Commissariaat-generaal daarvan te overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u niet kan specificeren wanneer A.(...) werd ontvoerd, u komt niet verder dan te zeggen dat het in 2010 was (zie CGVS, p. 18). U verklaart dat zijn vrienden getuigen waren van zijn ontvoering, maar u kan vreemd genoeg niet zeggen over welke vrienden het gaat (zie CGVS, p. 18). Ook over de identiteit van de daders legt u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaart u dat het Koerden waren en vermeldt u ook hier dat ze van de Naqshbandiyya of de Asayesh waren (zie CGVS, p. 19) waarbij dient verwezen te worden naar bovenstaande opmerking over de Maqshbandiyya. Daarnaast is het opvallend dat u niet kan zeggen of er klacht is ingediend tegen de ontvoerders (zie CGVS, p. 7, 19, 20). Ook over de zoektocht naar uw broer legt u weinig coherente verklaringen af. Aanvankelijk beweert u dat uw familie overal naar A.(...) heeft gezocht en dat ze onder meer langsgingen bij ziekenhuizen en politiekantoren (zie CGVS, p. 8). Later verklaart u dat ze enkel bij de ziekenhuizen langsgingen en dat de ziekenhuizen de enige plaatsen waren waar ze konden zoeken (zie CGVS, p. 19). De voorgaande vaststellingen benadrukken stuk voor stuk dat de verklaringen over de ontvoering van uw broer twijfelachtig zijn en in elk geval niet kunnen overtuigen, wat uiteraard opvallend is, aangezien de ontvoering van A.(...) één van de cruciale elementen uit uw asielaanvraag is. U beweert namelijk dat uw broer omwille van u werd ontvoerd (zie CGVS, p. 19). Er mag dan ook worden verwacht dat u zich goed op de hoogte zou hebben gesteld over wat er precies gebeurd was, al was het maar om uw asielaanvraag kracht bij te zetten. Er rijzen bijgevolg ernstige vragen over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen ontvoering van uw broer. Verder legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende zijn ontvoering (zie CGVS, p. 7). U steunt dus enkel op uw twijfelachtige en weinig overtuigende verklaringen. Tot slot is het zeer opmerkelijk dat u de ontvoering van A.(...) niet heeft gemeld bij de Noorse autoriteiten (zie CGVS, p. 7). Op het moment van zijn ontvoering (2010), verbleef u nochtans nog steeds in Noorwegen (zie CGVS, p. 11). Ondanks het feit dat u de ontvoering van A.(...) linkt aan uw eigen problemen en aan uw persoonlijke vrees voor vervolging (zie CGVS, p. 19), wat van zijn ontvoering dus een cruciaal bewijs maakt van de door u ingeroepen vrees, en ondanks het feit dat de Noorse autoriteiten uw repatriëring hebben geregeld, heeft u nooit concrete stappen ondernomen om de Noorse autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen (zie CGVS, p. 7). Van een persoon die zich beroept op een gegronde vrees voor vervolging, mag men redelijkerwijs verwachten dat hij er alles aan zal doen om de autoriteiten van het land waar hij te gast is te overtuigen van zijn vrees. Zeker wanneer er in het land van verblijf een mogelijkheid bestaat om zich te beroepen op internationale bescherming en de persoon in kwestie er geen andere, duurzame verblijfstitel heeft. Dat u er in die situatie, en zelfs op het moment dat u ging gerepatriëerd worden, voor koos om de ontvoering van uw broer niet te melden bij de Noorse autoriteiten en hen op die manier te overtuigen van uw vrees voor vervolging, wekt, gezien uw onzekere situatie op dat moment en gezien de ernst van de door u ingeroepen feiten, verbazing op. Dat u de ontvoering van uw broer niet kon melden omdat uw asiëldossier afgesloten was (zie CGVS, p. 7, 11), kan bezwaarlijk als verschoning worden beschouwd. Wat voor het Commissariaat-generaal vooral van belang is, is het feit u na 2008 en ondanks de aanwezigheid van – volgens u – verzwarende en cruciale elementen, geen enkele poging heeft ondernomen om de Noorse autoriteiten van uw vrees voor vervolging te overtuigen en zo uw onzekere situatie te ruilen voor een duurzame verblijfstitel op basis de voor handen zijnde internationale bescherming in Noorwegen. Als gevolg van bovenstaande

vaststellingen kan weinig geloof worden gehecht aan uw vrees als gevolg van de door u ingeroepen ontvoering van A.(...).

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u na uw terugkeer in Kirkuk persoonlijk werd gevisieerd met het oog op vervolging "de Koerden". Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u na uw terugkeer in Bagdad en ondanks het feit dat u in Bagdad familie heeft, terugkeert naar uw ouderlijke woonst in Kirkuk en hier vervolgens twee weken verblijft. Dat u terugkeert naar uw ouderlijk huis doet afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor de Koerden in Kirkuk. U beweert dat u Kirkuk al snel na uw terugkeer moest verlaten omdat de Koerden naar u op zoek waren (zie CGVS, p. 3, 14, 16, 20). Het feit dat u reeds na enkele dagen opnieuw gewaarschuwd werd dat men naar u op zoek was, maar toch twee weken bij uw familie bleef, wijst er echter allerminst op dat er sprake was van een gegronde vrees. Wat er ook van zij, opnieuw kan u niet verduidelijken wie er precies naar u op zoek was. U beweert dat het zowel over de Asayesh als de Naqshbandiyya ging (zie CGVS, p. 14, 20). Zoals reeds eerder gezegd, is dit een weinig overtuigend antwoord. Bijkomend kan worden gesteld dat het opmerkelijk is dat u een aangifte indiende bij de politie van Kirkuk, terwijl u even voordien – toen het over de ontvoering van uw broer A.(...) ging (2010) – nochtans verklaarde dat het geen zin had om naar de politie te stappen, omdat het Koerden waren (zie CGVS, p. 20). Verder zijn uw verklaringen tijdens het gehoor op enkele punten afwijkend van de inhoud van de aangifte bij de politie. Zo vermeldt de politieaangifte een dreigbrief die u op 15 januari 2011 heeft ontvangen. Vreemd genoeg maakt u tijdens het gehoor geen enkele allusie op een dreigbrief (zie CGVS, p. 29), ook al had u die wel vermeld tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst, vraag 3.5.). Uw verklaringen over de bedreigingen uit januari 2011 krijgen hierdoor een uiterst bedenkelijk karakter. Ook het gebrek aan enig begin van bewijs betreffende de dreigbrief, doet de twijfels over het bestaan ervan enkel toenemen. Verder valt op dat in de klacht expliciete en precieze aanwijzingen staan over wie er achter de bedreigingen zat. Waar u tijdens het gehoor beweert dat u door de Asayesh en de Naqshbandiyya werd bedreigd – zonder dit nader toe te lichten –, blijkt uit de politieaangifte dat u werd bedreigd door "Jaish Al-Rejaal Al Tariqa Al Naqshbandia / Het hoogste Commandant voor jihad en bevrijding / de staat van Kirkuk" (zie Documenten, politieaangifte dd. 23/01/2011 – vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier). Van de Asayesh is er in de aangifte geen sprake. Aangezien de politieaangifte volgens u gebaseerd is op de verklaringen die u zelf bij de politie aflegde (zie CGVS, p. 13, 14, 15), is het merkwaardig dat u zich tijdens het gehoor de exacte naam van de groepering die u viseerden niet aanhaalt. Als gevolg van bovenstaande vaststelling rijzen er twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen en uw politieaangifte. Het feit dat u een bewijsstuk, de politieaangifte, voorlegt verandert hier niets aan. Het Commissariaat-generaal heeft weet van de grootschalige fraude die met dergelijke documenten gebeurt (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier). Uw politieaangifte kan bijgevolg slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze wordt ondersteund door coherente, overtuigende en precieze verklaringen. Uw verklaringen kunnen aan geen van de gestelde voorwaarden voldoen.

Aangezien u niet aannemelijk maakt dat u reeds enkele dagen na uw terugkeer werd gezocht door de Koerden, ontstaan er natuurlijk ook bedenkingen bij uw verklaringen over de huiszoeking na uw vertrek uit Kirkuk. Deze initiële twijfels worden versterkt door het feit dat uw verklaringen over de huiszoeking evenmin overtuigen. Zo valt op dat u niet duidelijk kan zeggen wanneer men het huis binnenviel. U schat dat het één à twee weken na uw vertrek was, meer precies kunt u niet zijn (zie CGVS, p. 22). Bovendien weet u niet wie er uw huis is binnengevallen. Het konden ofwel de Asayesh ofwel de Naqshbandiyya zijn, in ieder geval waren het Koerden (zie CGVS, p. 22). Zoals reeds meerdere malen werd aangekaart is het echter weinig overtuigend dat u na al die jaren nog steeds geen zicht kan geven op wie u precies bedreigde en bovendien foutieve informatie opgeeft over de Naqshbandiyya. Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om uw verklaringen te ondersteunen.

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat de door u ingeroepen vrees wordt gerelativeerd door het feit dat u na het dreigement op 15 januari nog eigenhandig een identiteitskaart heeft afgehaald (zie CGVS, p. 12-13 – zie Documenten, identiteitskaart dd. 16/01/2011). Dat u zich kort na de dreigementen nog in het openbaar begaf staat dan ook in schril contrast met het feit dat u nadien naar eigen zeggen nadien haast 14 maanden uit het openbare leven verdween.

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen in Altoun Kopri kunnen niet overtuigen. Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u persoonlijk werd gevisieerd in Kirkuk (zie hoger), lijkt het bij voorbaat zeer onwaarschijnlijk dat u in de stad, die ongeveer een uur verwijderd is van Kirkuk (zie CGVS, p. 4), zou worden gevisieerd. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u, die de Koerden zou vrezen, zo'n acht maanden zou onderduiken in een stadje met een bevolking die grotendeels Koerdisch is, temeer daar u wel familie heeft in Bagdad. Dit doet andermaal afbreuk aan uw ingeroepen vrees tegenover de Koerden. Bovendien komen uw verklaringen weinig aannemelijk over. U beweert dat u gedurende acht maanden dag in dag uit in het huis van H.(...) bleef (zie CGVS, p.

5, 16, 22). Op zich is het al opmerkelijk dat u uw toevlucht neemt tot dergelijke rigoureuze maatregelen. Hetzelfde geldt voor wat er daarna zou zijn gebeurd. U verklaart dat u na acht maanden besloot om even in de tuin te wandelen (zie CGVS, p. 16, 22). U kan echter niet duidelijk zeggen wanneer het was, u beweert dat “misschien” in september was (zie CGVS, p. 22). Uw verklaringen missen met andere woorden opnieuw precisie. Het bleek bovendien een wandeling met verstrekkende gevolgen te zijn. De Koerdische buur zag u en H.(...) besloot dat u onmiddellijk het huis moest verlaten (zie CGVS, p. 16). Uiteraard is het zeer opmerkelijk dat u vanaf het moment dat u buiten kwam onmiddellijk in de problemen kwam. In het licht van uw overige weinig waarschijnlijke verklaringen stelt het Commissariaat-generaal zich dan ook vragen bij de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan u niet verduidelijken waarom het feit dat u werd gezien door de buurman van H.(...), zou leiden tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U steekt een beschuldigende vinger uit naar de Koerden en u beweert dat de buurman – een Koerd – het nieuws zou doorspelen, dat “de Koerden” zo zouden ontdekken dat uw vader een volkszanger was en dat u daarom in de problemen zou komen (zie CGVS, p. 22-23). Dit zijn echter – zeer algemene – hypothesen van uwentwege die u niet kan staven met enig begin van bewijs. Bovendien waren er na uw vertrek uit Altoun Kopri geen voldoende zwaarwichtige indicaties dat u er werd gezocht met het oog op individuele vervolging. U verklaart namelijk dat ze nadien enkel nog dat burens een paar vragen over u hebben gesteld, maar toont niet aan dat deze vragen werden gesteld met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (zie CGVS, p. 23). Los van de twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen, kan men zich de vraag stellen waaruit u dan afleidt dat u er zou worden vervolgd.

Over uw deelname aan de betoging in 2006 die uiteen werd geschoten en waaraan u kon ontsnappen (zie CGVS, p. 27), kan worden opgemerkt, gesteld dat u werkelijk aan de betoging heeft deelgenomen, er geen concrete indicaties zijn dat u als gevolg van dit eenmalig incident, ondertussen meer dan zes jaar geleden, momenteel moet vrezen voor vervolging. Zoals hierboven reeds omstandig werd beargumenteerd, maakt u niet of onvoldoende aannemelijk dat de door u ingeroepen incidenten werkelijk gebeurd zijn. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende uw deelname aan de betoging of de incidenten die er uit voortvloeiden.

U beweert verder dat uw vader en uw broer A.(...) bekende Turkmeense volkszangers zijn en dat u daarom moet vrezen voor vervolging (zie CGVS, p. 9, 23). U haalt echter geen overtuigende incidenten aan waaruit blijkt dat u in Kirkuk persoonlijk werd geïdiseerd omwille van uw familieleden. De incidenten die u aanhaalt zijn namelijk niet aannemelijk (zie hoger). Bovendien verklaart u dat uw vader geen problemen heeft (zie CGVS, p. 6, 22). Als uw vader werkelijk werd geïdiseerd en hij al die tijd in Kirkuk bleef wonen (zie CGVS, p. 5), mag men redelijkerwijs verwachten dat er concrete indicaties zouden zijn dat men hem en zijn familie viseerde, hetgeen niet het geval is. Daarnaast klemmt het dat u aanvankelijk beweert dat u de oorzaak van uw vader zijn problemen bent (zie CGVS, p. 6), om later te beweren dat u werd vervolgd omwille van uw vader en uw broer (zie CGVS, p. 9, 23). Dergelijke inconsistente verklaringen doen vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat uw vader een bekend of vervolgd volkszanger is. Evenmin legt u enig concreet begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u de broer bent van de zanger E.(...) A.(...) (zie CGVS, p. 18). Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat als u werkelijk de broer bent van een bekende zanger, en als die werkelijk als gevolg van zijn zangcarrière naar Syrië moest vluchten (zie CGVS, p. 7, 9), het bijzonder opmerkelijk is dat jullie sinds 2008 – en zonder aanwijsbare reden – geen contact meer hebben gehad (zie CGVS, p. 7, 18). Dit is des te opmerkelijk aangezien u beweert dat jullie problemen met elkaar verweven zijn. Het is dan ook niet misplaatst om te verwachten dat u na 2008 nog contact zou hebben gehad met uw broer en zou weten wat er met hem gebeurd is. Het Commissariaat-generaal is er bijgevolg niet van overtuigd dat u als gevolg van de zangcarrières van uw vader en uw broer moet vrezen voor vervolging.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u als voormalig lid van het Turkmeens Front moet vrezen voor vervolging. De teneur van de argumentatie blijft ook hier hetzelfde, namelijk een gebrek aan concrete indicaties dat u persoonlijk werd geïdiseerd (zie hoger). Bovendien beweert u dat u tot 2006 lid was en dat u nadien niet meer deelnam aan activiteiten van het Turkmeens Front (zie CGVS, p. 8, 9). Dat betekent dat u al meer dan zes jaar geen politieke activiteiten meer verricht. Het lijkt bijgevolg weinig aannemelijk dat u in de toekomst nog zou worden geïdiseerd omwille van uw voormalig lidmaatschap bij het Front. De door u voorgelegde brief van het Turkmeens Front verandert hier niets aan. In deze brief (dd. 10/01/2011), die u zelf bent gaan aanvragen, wordt een allusie gemaakt op de problemen die tot uw vertrek hadden geleid (zie Documenten, brief Turkmeens Front – vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier). De aard van de problemen wordt echter niet toegelicht. Evenmin wordt in het document bevestigd dat u lid was van het Turkmeens Front. De brief werd ondertekend door een zekere K.(...) O.(...) G.(...), een persoon van wie u weinig meer zegt dan dat hij een “verantwoordelijke” was (zie CGVS, p. 13). Dat u reeds twee dagen na uw aankomst in Kirkuk om

de brief vroeg “omdat u wist dat er problemen zouden volgen” (zie CGVS, p. 13), komt evengoed weinig overtuigend en eerder bevreemdend over. Los daarvan legt u geen enkel ander bewijs voor van uw activiteiten voor het Turkmeens Front, volgens u omdat u alle andere bewijzen heeft afgegeven aan de Noorse autoriteiten (zie CGVS, p. 9). Als gevolg van de voorgaande vaststellingen blijft het Commissariaat-generaal echter bij zijn conclusie dat u niet heeft aangetoond dat u moet vrezen voor vervolging als gevolg van uw (eventueel) lidmaatschap van het Turkmeense Front.

Los van uw problemen in Kirkuk, beweert u dat u in Bagdad werd vervolgd omdat u er deel uitmaakte van de emo-scene (zie CGVS, p. 5, 17). Het Commissariaat-generaal heeft daar echter ernstige bedenkingen bij. In de eerste plaats omdat u uw problemen in Kirkuk en Altoun Kopri niet aannemelijk maakt (zie hoger) en de reden voor uw vertrek uit Kirkuk en Altoun Kopri – ontsnappen aan de Koerden – bijgevolg wegvalt. Met andere woorden heeft u geen overtuigende reden om te verklaren waarom u in het najaar van 2011 naar Bagdad moest vluchten. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw problemen in Bagdad. Wat de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in Bagdad betreft, valt op dat u net als in Altoun Kopri onmiddellijk problemen kreeg nadat u zich na een lange periode ondergedoken te zijn, opnieuw in het openbaar vertoonde (zie hoger – zie CGVS, p. 5, 17, 23). Verder wordt uw vrees voor vervolging ondergraven door het feit dat u zeer opmerkelijke verklaringen aflegt over de groepering die u viseerde. Zo is het opvallend dat u de groepering die u bedreigde, met name Assaab Ahl Al Haq, consequent “Assaabet Ahl Al Haq” noemt (zie CGVS, p. 17, 24). Dat u de correcte naam van de groepering die u naar het leven stond niet lijkt te kennen, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook de rest van uw verklaringen over Assaab Ahl Al Haq zijn bijzonder opmerkelijk. Zo beweert u dat deze beruchte militie het merendeel van zijn tijd besteed aan het vermoorden van emo’s (zie CGVS, p. 24), u gaat zelfs zo ver dat u beweert dat Assaab Ahl Al Haq een nieuwe groepering is en dat ze speciaal werd opgericht om emo’s te vervolgen (zie CGVS, p. 24). Uiteraard is dit niet het geval, Assaab Ahl Al Haq is reeds jaren actief in Irak en heeft veel meer op zijn conto dan het vervolgen van emo’s (zie Landeninformatie, Asaib Ahl al-Haq and the Khazali Special Groups Network, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u dergelijke, foutieve en eerder lichtzinnige verklaringen aflegt over Assaab Ahl Al Haq, relativeert de door u ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate. Men mag namelijk verwachten dat u beter op de hoogte zou zijn van de groepering die u vervolgt, zeker wanneer het over een dergelijke, zeer bekende militie gaat. Verder zijn uw verklaringen over de bedreigingen in Bagdad weinig precies. U weet bijvoorbeeld niet op welke datum J.(...) werd vermoord (zie CGVS, p. 24-25), u weet niet of de media over de moord hebben bericht (zie CGVS, p. 25), u weet niet of er klacht werd ingediend tegen de moordenaars (zie CGVS, p. 26) en u weet niet of er nadien nog indicaties waren dat men naar u op zoek was (zie CGVS, p. 26). Het is opvallend dat u niet op de hoogte bent van dergelijke zaken. Men mag namelijk redelijkerwijs verwachten dat als u werkelijk een vrees voor vervolging koestert, u meer precieze verklaringen zou kunnen afleggen over de moord op J.(...), de context waarin deze plaatsvond en het de verdere evoluties in uw zaak. Dit is klaarblijkelijk niet het geval, hetgeen allerminst kan overtuigen dat u in Bagdad een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende de moord op J.(...) of de bedreigingen van Assaab Ahl Al Haq. Uw vrees voor vervolging is dus louter gebaseerd op uw wankle verklaringen. Aangezien u niet aannemelijk maakt dat u gedurende de tijd die u in Irak verbleef, januari 2011 – maart 2012, persoonlijk werd gevisieerd omwille van uw uiterlijk dat niet conform de gangbare Iraakse normen zou zijn, berust de door u ingeroepen vrees enkel op hypothesen van uwentwege. U heeft namelijk geen bijkomende, concrete indicaties waaruit blijkt dat u werkelijk wordt of zal worden gevisieerd.

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevestigen namelijk enkel uw identiteit en uw afkomst. Deze staan hier echter niet ter discussie. Het Noorse bevel om het grondgebied te verlaten bevestigt enkel dat u in januari 2011 naar Irak bent teruggekeerd. De net vermelde documenten spreken zich verder niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Kirkuk in de provincie Tameem in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Tameem te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Tameem wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Tameem merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Tameem is gedaald. Verder wordt

duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Tameem. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Tameem leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijven de provincie Ninewa en Tameem relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Tameem is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Tameem subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Tameem is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Tameem dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Tameem aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Tameem actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Tameem aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Verzoeker stelt na een theoretische uiteenzetting over de formele motivering dat het Vluchtelingenverdrag een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is. Dit vereist een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast. Verzoeker kon wel degelijk de periode van zijn ontvoering bij benadering schatten, namelijk eind 2006 of begin 2007. Verder is het normaal dat hij vage en weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over wie achter zijn ontvoering zat, gezien zijn ontvoerders zichzelf nooit bekend maakten. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij ontvoerd werd door de Koerdische milities. Het is duidelijk dat verzoeker zich hiervoor baseert op het feit dat zij

Koerdisch met elkaar praatten en dat de door hem genoemde milities allemaal Koerden zijn en tot dezelfde groepering behoren. Ook de verklaringen van verzoeker over zijn ontsnapping zijn aannemelijk. Dat zijn ontvoerders hem nog twee maanden in leven lieten, hoewel zij hem wilden vermoorden, is te verklaren doordat zij informatie uit hem wilden krijgen door hem te ondervragen en te martelen. Zeker omdat hij de enige Turkmeense gevangene was die nog leefde en hij aldus de enige was waarvan ze nog iets konden vernemen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij op bijna miraculeuze wijze kon ontsnappen. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker verwijt dat hij geen begin van bewijs kan voorleggen van zijn ontvoering, stelt verzoeker dat dit onmogelijk is gezien ontvoerders geen documenten afleveren. Verzoeker steunt op zijn overtuigende verklaringen en stelt bovendien dat de feiten reeds dateren van 2006-2007. Ook nadien waren er ernstige indicaties dat hij nog geïnterviewd wordt door de ontvoerders en verzoeker toont aan dat alle Turkmenen momenteel belaagd worden door de Koerden. Daarnaast kan verzoeker wel specificeren wanneer zijn broer ontvoerd werd, namelijk in 2010. Ook over de daders legt hij overtuigende verklaringen af, met name dat het Koerden van de Naqshbandiyya of Asayesh waren. De terroristen maken zich echter nooit kenbaar, maar uit hun gedragingen kan men afleiden dat het om leden van deze milities moet gaan. Dat hij niet kan zeggen of er klacht werd ingediend, komt doordat hij daar niet persoonlijk mee bezig was. Over de zoektocht naar zijn broer legt verzoeker wel coherente verklaringen af. Zo verklaart hij dat zijn familie overal naar zijn broer heeft gezocht en dat ze onder meer langsgingen bij ziekenhuizen en politiekantoren. Later vult hij aan dat ze enkel bij de ziekenhuizen binnengingen en dat dit de enige plaatsen zijn waar ze konden zoeken. Dit is geen contradictie. Op het moment van de ontvoering was de asielprocedure in Noorwegen reeds beëindigd en kon verzoeker geen aanvullende verklaringen meer doen, waardoor hij de ontvoering niet kon melden aan de Noorse autoriteiten. Gezien de procedure in Noorwegen anders is, kon hier niets aan gedaan worden. Dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Irak ondergedoken en vermoed terugkeert naar zijn ouderlijk huis doet geen afbreuk aan de door hem ingeroepen vrees voor de Koerden in Kirkuk. Hij verklaart immers dat hij Kirkuk al snel na zijn terugkeer opnieuw moest verlaten omdat de Koerden naar hem op zoek waren. Door een klacht in te dienen bij de politie wilde verzoeker enkel het hopeloze aantonen van de toestand in Kirkuk dat hij voor een klacht tegen de Koerden bij de Koerdische politie moest gaan. De verklaringen in zijn klacht bij de politie zijn overigens wel gelijklopend met die uit de asielprocedure gezien verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van de dreigbrief. De vermelding van Jaish Al-Rejaal Al Tariqa Naqshbandia werd door de politie neergeschreven. Dit waren echter niet de woorden van verzoeker. Verzoeker kan overigens duidelijk zeggen wanneer men zijn huis binnenviel. Ook de verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen in Altoun Kopri kunnen overtuigen. Het is niet merkwaardig dat verzoeker acht maanden zou onderduiken in een stadje met een bevolking die grotendeels Koerdisch is. Zijn familie in Bagdad kon hem immers niet helpen. Het is dan ook niet opmerkelijk dat hij zijn toevlucht nam tot rigoureuze maatregelen en acht maanden dag in dag uit in het huis van H. bleef. Bovendien waren er na zijn vertrek uit Altoun Kopri voldoende zwaarwichtige indicaties dat hij er werd gezocht met het oog op individuele vervolging. Verzoeker verklaart namelijk dat er nadien nog vragen over hem werden gesteld door bureaus. Het is een koud kunstje voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of CEDOCA om na te gaan of de vader en de broer van verzoeker effectief volkszangers zijn. Verzoeker weet overigens niet waar of hoe zijn broer leeft en contact met hem hebben is zeer moeilijk, gezien de problemen in Irak en de recente problemen in Syrië. Eveneens kan verzoeker aannemelijk maken dat hij als voormalig lid van het Turkmeens front moet vrezen voor vervolging. Verzoeker verricht al meer dan zes jaar geen politieke activiteiten uit angst wegens de verregaande repressie. Het is bijgevolg aannemelijk dat hij in de toekomst nog zou worden geïnterviewd omwille van zijn lidmaatschap bij het Front. De Koerden maken immers geen onderscheid tussen actieve of passieve leden. De door verzoeker neergelegde brief van het Turkmeens Front bevestigt dit. Dat verzoeker reeds twee dagen na zijn aankomst in Kirkuk om deze brief vroeg is aannemelijk aangezien hij wist dat hij zich moest indekken wetende dat er problemen zouden volgen. Het toont aan dat hij de toestand correct inschatte. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft hierin gebreke zijn opzoekingswerk te doen door geen contact op te nemen met de Noorse asielautoriteiten ten einde te weten welke documenten en verklaringen aldaar werden afgegeven. Los van zijn problemen in Kirkuk, verklaart verzoeker dat hij in Bagdad werd vervolgd omdat hij er deel uitmaakte van de emo-scene. Verzoeker had vooreerst een overtuigende reden om in het najaar van 2011 naar Bagdad te vluchten. De fout in de naam van de groepering die hem in Bagdad vervolgde is slechts een miniem verschil in benaming, die geen ander licht op de verklaringen van verzoeker werpt. Hoewel Assaab Ahl Al Haq reeds jaren actief heeft en veel meer op zijn conto heeft staan dan het vervolgen van emo's, staat het vervolgen en doden van emo's hoog op hun prioriteitenlijst. Verder zijn de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen in Bagdad precies en heeft hij weet van de moord op J.. Dat hij niet weet of de media hierover bericht heeft en of er klacht werd ingediend, komt doordat hij hier geen verdere informatie over gevraagd heeft gezien hij vreesde voor zijn leven.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van het Vluchtelingenverdrag en van het beginsel van behoorlijk bestuur. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ten onrechte dat er geen subsidiaire bescherming dient te worden toegekend aan verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou immers moeten nagaan of het geweld van Koerden tegen Turkmenen gedaald is. Dit is echter geenszins het geval. Dit wordt overigens bevestigd door de informatie in het administratief dossier dat er een verschuiving is van het type geweld, met name meer crimineel en/of doelgericht geweld. Het zijn juist deze doelgerichte aanslagen die voor verzoeker gevaarlijk zijn. Ook de pers is duidelijk omtrent de problemen in Kirkuk en er zijn voldoende rapporten die aantonen dat de streek gevaarlijk is. Verzoeker citeert desbetreffend uit een internetartikel (www.stichtingjason.nl/node/509).

2.2. Per brief van 14 maart 2013 bezorgt verzoeker de Raad nog een persartikel over een zelfmoordaanslag in Noord-Irak.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zo legt verzoeker vooreerst vage en onaannemelijke verklaringen af omtrent zijn ontvoering in 2007. Verzoeker slaagt er in de eerste plaats niet in dit specifiek te situeren dan eind 2006 of begin 2007 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 27-28). De Raad stelt echter vast het niet aannemelijk is dat verzoeker deze gebeurtenis niet preciezer in de tijd kan plaatsen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Ook omtrent de Koerdische milities die hem ontvoerd zouden hebben slaagt verzoeker er niet in aannemelijke verklaringen af te leggen. Verzoeker stelt te weten dat het om Yeketi, Parti, PKK, Asayesh en Naqshbandiyya ging, maar baseert zich hiervoor enkel op het feit dat zij Koerdisch zouden gesproken hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 27). Uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat Naqshbandiyya geenszins een Koerdische partij is, maar een clandestiene islamitische verzetsgroepering die grotendeels uit Baathisten bestaat en het Arabisch nationalisme verdedigt. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat het normaal is dat hij vage en weinig geloofwaardige verklaringen kon afleggen over zijn ontvoerders, gezien zij zich niet bekend maakten. Dit is echter geen afdoende verklaring, gezien verzoeker wel degelijk beweerde te weten dat het om Yeketi, Parti, PKK, Asayesh en Naqshbandiyya ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 27). Verzoeker gaat bovendien voorbij aan de vaststelling dat hij verkeerdelijk beweerde dat Naqshbandiyya een Koerdische groepering is en bevestigt deze foutieve bewering zelfs in onderhavig verzoekschrift.

Ook aan de ontsnapping van verzoeker kan geen geloof gehecht worden. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker zich zomaar kon ontdoen van zijn handboeien. Bovendien trok verzoeker hierbij de aandacht doordat hij verklaart dat hij aan het roepen en tieren was terwijl hij dit deed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 28). Verzoeker wist op dat moment niet of de ontvoerders aanwezig waren of

niet, waardoor het niet aannemelijk is dat hij dergelijk gedrag zou stellen bij een poging tot ontsnappen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn ontvoerders werden weggeroepen door iemand, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat hij dit niet zou hebben vermeld tijdens het gehoor. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker immers dat hij niet wist naar waar zij verdwenen waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 28). Een dergelijke *post factum* verklaring is dan ook niet bij machte deze vaststelling te verklaren.

Ook aan de verklaringen van verzoeker omtrent de ontvoering van zijn broer kan geen geloof gehecht worden. Opnieuw slaagt verzoeker er niet in te specificeren wanneer de ontvoering precies plaatsvond, maar stelt hij slechts dat het in 2010 was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Waar verzoeker stelt dat hij de ontvoering van zijn broer wel kon situeren in 2010, kan verwezen worden naar wat hierboven werd opgemerkt met betrekking tot de situering van zijn eigen ontvoering. Ook hier kan worden aangenomen dat verzoeker bij machte moet zijn om de ontvoering van zijn broer preciezer te situeren in de tijd. Daarnaast stelt verzoeker dat de vrienden van zijn broer getuigen waren van de ontvoering, maar slaagt hij er niet in deze vrienden te benoemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien vermeldt verzoeker ook hier Naqshbandiyya foutief als een Koerdische organisatie, die achter de ontvoering zou zitten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19) en weet hij niet of er klacht werd ingediend tegen de ontvoering van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Waar verzoeker stelt dat hij niet weet of er klacht werd ingediend omdat hij zich hier niet mee bezig hield, stelt de Raad vast dat van verzoeker wel degelijk kan verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over de kernaspecten van zijn asielrelaas. Bovendien stelt de Raad, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, wel een tegenstrijdigheid vast in de verklaringen van verzoeker omtrent de zoektocht naar zijn broer. Zo stelt verzoeker eerst dat er overal gezocht werd en geeft hij ziekenhuizen en politiekantoren op als voorbeeld (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Later in het gehoor stelt hij daarentegen dat ziekenhuizen de enige plekken zijn waar gezocht kon worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19).

Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat hij na zijn terugkeer uit Noorwegen persoonlijk werd geïnterviewd door de Koerden in Kirkuk. Vooreerst doet het feit dat verzoeker zou terugkeren naar Kirkuk afbreuk aan zijn beweerde vrees voor vervolging, te meer omdat verzoeker familie in Bagdad heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw zijn toevlucht neemt tot een *post factum* verklaring door te stellen dat hij vermomd naar huis terugkeerde. Dit kan echter geenszins een plausibele uitleg zijn voor het risico dat verzoeker nam, indien hij werkelijk vreesde voor vervolging in Kirkuk. Bovendien zou verzoeker hier twee weken verbleven hebben, hoewel hij verscheidene keren verklaart dat de Koerden hem al na enkele dagen kwamen zoeken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14, 16, 20, 21). Het is overigens niet aannemelijk dat verzoeker hiertegen klacht indiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Verzoeker verklaart immers in het kader van de ontvoering van zijn broer dat het geen zin had om klacht neer te leggen aangezien ook de politie Koerden waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie in het kader van bedreigingen wel klacht zouden neerleggen en bij een ontvoering niet. Het verweer van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij dit deed om de hopeloze situatie waarbij men voor een klacht tegen Koerden bij Koerden moet gaan, wou aantonen kan ook geenszins overtuigen, gezien hij tijdens het gehoor verklaarde dat zijn buurman hem dit had aangeraden om aan zijn bedreigers te tonen dat hij niet zou zwijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Tenslotte kunnen ook de verklaringen van verzoeker over het binnenvallen van zijn huis na zijn vertrek uit Kirkuk niet overtuigen, aangezien hij er ook hier niet in slaagt te specificeren wanneer dit plaatsvond, maar slechts stelt dat het enkele weken na zijn vertrek was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21-22).

Wat betreft de gebeurtenissen in Altoun Kopri dient opnieuw te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker. Indien verzoeker werkelijk bedreigd werd door de Koerden, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij een betere schuilplaats zou zoeken dan een stadje op een uur van Kirkuk en dat volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier een meerderheid van Koerdische bevolking heeft, te meer omdat hij familie heeft in Bagdad. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie in Bagdad hem niet kon helpen, stelt de Raad vast dat dit niet aannemelijk is. Nadat verzoeker Altoun Kopri verliet kon hij immers wel terecht bij deze familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoeker zou acht maanden ondergedoken hebben in Altoun Kopri en geen enkele keer het huis verlaten hebben in die periode (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 22). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker onmiddellijk nadat hij buiten kwam opnieuw problemen zou hebben gekregen met Koerden. Overigens slaagt hij er ook hier niet in te specificeren wanneer deze gebeurtenis precies plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p.

22). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoeker geenszins dat hij in de problemen zou komen doordat de buurman hem gezien had. Zijn bewering dat de buurman informatie zou doorspelen indien hij ontdekte wie hij was is bijzonder hypothetisch en kan dan ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging aantonen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 23). Ook door zijn deelname aan een betoging in 2006 waarbij Koerden op de manifestanten zouden hebben geschoten toont verzoeker niet aan dat hij, voor zover geloof kan worden gehecht aan zijn deelname aan deze betoging, momenteel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, gezien dit een eenmalig incident betrof dat jaren geleden plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 27). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat ook op heden Turkmenen door de Koerden worden vervolgd, stelt de Raad dat iedere asielaanvraag individueel onderzocht dient te worden. In het licht van zijn verklaringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft.

Waar verzoeker meent te moeten vrezen voor vervolging omdat zijn vader en zijn broer Turkmeense volkszangers zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 23), stelt de Raad vast dat verzoeker geen incidenten aanhaalt die erop kunnen wijzen dat hij omwille van deze reden moet vrezen voor vervolging. Bovendien woont de vader van verzoeker nog steeds in Kirkuk en heeft hij geen problemen meer gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 22), waardoor de Raad niet inziet waarom verzoeker wel problemen zou hebben omwille van zijn vader. Overigens spreekt verzoeker zichzelf tegen door eerst te stellen dat zijn vader problemen had door hem (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6), en vervolgens te beweren dat hij problemen heeft omwille van zijn vader en broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 23). Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn lidmaatschap bij het Turkmeens Front vervolging dient te vrezen. De Raad stelt vast dat verzoeker eerst stelt dat hij lid was van het Turkmeens Front van 2003 tot 2006 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Vervolgens verandert hij zijn verklaring en stelt hij nog steeds lid te zijn, maar geen activiteiten meer verricht te hebben toen hij terugkeerde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker is bijgevolg al sinds 2006 niet meer actief en het is dan ook niet aannemelijk dat hij hiervoor vervolgd zou worden of in de kijker door zou lopen. De door verzoeker neergelegde brief van het Turkmeens Front verandert niets aan deze vaststellingen aangezien deze de problemen van verzoeker niet specificeert, noch bevestigt dat verzoeker lid is van de organisatie. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de Koerden geen onderscheid maken tussen actieve en passieve leden van het Turkmeens Front en dat dit bevestigd wordt door de brief, stelt de Raad dat dit geenszins blijkt uit de door verzoeker neergelegde brief. Overigens merkt de Raad nogmaals op dat uit deze brief zelfs niet blijkt dat verzoeker effectief lid was van het Front. Verzoeker beperkt zich aldus opnieuw tot loutere beweringen en een dergelijke argumentatie is dan ook niet bij machte om de gedane vaststellingen te weerleggen.

Ten slotte kan geen geloof worden gehecht aan de problemen van verzoeker in Bagdad omdat hij er deel uitmaakte van de emo-scene (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 17). Zo stelt verzoeker dat hij vervolgd werd door de groepering Assaeb Ahl Al Haq, die het merendeel van zijn tijd besteed aan het vermoorden van emo's en zelfs speciaal hiervoor werd opgericht (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 24). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat deze groepering al jarenlang actief is in Irak en zich met veel meer inlaat dan het vervolgen van emo's. De Raad stelt vast dat er redelijkerwijze van verzoeker mag verwacht worden dat hij ook dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken en geen dergelijke flagrante foutieve verklaringen zou afleggen over de groepering waarvoor hij stelt te vrezen. Bovendien verklaart verzoeker dat hij vreesde voor zijn leven omdat zijn emo vriend J. vermoord werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 24-25). Verzoeker weet echter niet op welke datum J. vermoord werd, of dit voorval in de media aan bod is gekomen, noch of er klacht werd ingediend bij de politie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Ook hier kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij meer precieze verklaringen zou afleggen over de moord op zijn vriend. Bovendien heeft verzoeker geen poging meer gedaan om zijn tante of neef te contacteren of zich verder te informeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 26). Aangezien dit incident de concrete aanleiding vormde tot zijn beslissing om Irak uiteindelijk te verlaten, is het niet aannemelijk dat hij niet meer pogingen ondernam om meer te weten te komen, waardoor des te meer afbreuk wordt gedaan aan zijn geloofwaardigheid.

2.7. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kirkuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA (SRB *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk”*, 31 juli 2012), blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkuk merkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkuk is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkuk. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkuk leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel.

De Raad besluit dat hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkuk nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkuk dermate hoog is, dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Kirkuk aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk subsidiaire bescherming toe te kennen. Het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde internetartikel en per brief neergelegde persartikel, bevatten geen informatie die afbreuk doet aan voormelde analyse. Verzoeker brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkuk.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF